

Overeenskomsten ogsaa hører, at man ikke hænger sig eensidigt i de enkelte Udtryk, som ganske vist findes i de paagjældende Love, der ere af-fattede med Hensyn til andre Forhold end dem, hvorunder vi nu befinde os, og derved stiller umulige Betingelser for Regjeringens fremtidige Førelse. Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer i Hensyn til deres tidligere Afstemninger i Forfatningsloven og de dermed i Forbindelse staaende Sager ikke kunne vedtage dette Forslag, og hvad vilde de desuden opnaae derved? Ikke Andet end enten at tvinge Regjeringen til at gjøre et Slags Bogholderi-Manøvre — thi Forslaget under Nr. 9 kan forstaaes, som om det gik ud derpaa, men saa betyder det Intet — eller at lægge sig selv uoverstigelige Hinbringer i Veien, for da om syde Tid at staae over for den Nødvendighed at skulle skaffe Penge til Udgifter, som man ikke kunde styde fra sig. Der er endnu en Betragtning, som gjør, at Regjeringen slet ikke kan modtage dette Forslag, og det er netop en Betragtning, der jevnlige er gjort gjældende af et æret Medlem, der uden Tvivl staaer i et personligt Forhold til dette Endringsforslag, men som desværre idag er borte. Han har ikke een men mange Gange — som det er forekommet mig baade ved Leiligheder, der vare egnede og ikke egnede dertil — henviist til de Vansteli-gheder og Farer, der maatte følge af, at man vedbliver at opretholde Forfatningen af 18de November 1863, idet han har lagt særdeles Vægt paa denne Lovs Titel: „Grundlov for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender“. Det er en Sandhed, vi Alle erkjende, og en Vanstelig-ghed, for hvilken Ingen kan lufte Dinene, at vore Grundlove for Tiden ikke svare til de Forhold, hvorunder vi leve (S. A. Hansen: Hør!). Ja, det er ganske rigtigt; men de ærede Herrer maae tage i Betragtning, at der er en meget stor Forskjel imellem at finde sig i disse Ulemper saalænge, indtil de ad lovlige Veie kunne hæves, og i Finantsloven for 1866—67 at foreslaae Hans Majestæt at sanctionere en Lov, hvori der findes Dispositioner, som directe eller indirecte vedkomme Hertugdømmet Slesvig.

S. A. Hansen: Den høitagtede Minister gjorde gjældende, at Ministeriet staaer paa Overeenskomstens Standpunkt, og at det ikke er nogen lojal Opfattelse af denne at slutte sig til dette Forslag; men derimod maa jeg paa det Allerbestemteste protestere. Jeg staaer ogsaa paa Overeenskomstens Standpunkt og ligesaa fast som det ærede Ministerium — det har jeg oftere erklæret, og jeg gjentager det i dette Øieblik —; men jeg siger, at dette Spørgsmaal ikke staaer i nogensomhelst Forbindelse med Overeenskomsten angaaende vor tilkom-mende Forfatning. Det er fuldkommen lojalt at holde sig til, hvad den ærede Minister indrømmede, og hvad Alle maae indrømme, at Grundloven af 18de November 1863 ikke giver Rigsraadet Myndighed til at bevilge Udgifter og Indtægter, efterat Slesvig er gaaet bort. Naar man holder sig til Ordlyden, til de klare og rene Bestemmelser i Grundloven af 18de November 1863, kan Ingen nægte — og den ærede Minister har heller ikke dristet sig til at nægte det —, at Rigsraadet er ubere-ttiget til at bevilge Udgifter, hvoraf en tilsvarende Deel ikke kommer fra Slesvig. Hvorledes skulde det, at staae paa en Overeenskomst angaaende den nye Forfatning, hvorunder vi vente at komme til at leve, kunne siges at for-bre, at man i den mellemliggende Tid skal see bort fra Alt, hvad der nu er Grundlov? Grundloven af 18de November 1863 og den gamle Grundlov for Kongerigets særlige Anliggender, hvorunder vi nu leve, maae ligefrem staae som gyldige, indtil den nye Forfatning er vedtagen, og i den Overeenskomst, der er fremkommen med Hensyn til den nye Forfatning, kan der ikke ligge det Fjærneste med Hensyn til, at man skal see bort fra de nugjældende Grundlove, forinden de ved en ny ere gjorte ugyldige og hævede. Jeg havde allermindest ventet fra Ministerbordet at høre, at det ikke skulde være lojalt med Hensyn til Overeenskomsten om den nye Forfatning ikke nu strax at ville gaae bort fra Grundloven af 18de November, medens man ellers har raabt paa og hængt sig fast ved, at den var fuld-stændig bestaaende, indtil vi fik en ny Forfatning; nu skal man altsaa ikke holde paa den, medens man til andre Tider skal holde paa